

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completele pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Decizia nr. 2/2017 Dosar nr. [3838/1/2016](#)

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 135 din 22/02/2017

Mirela Sorina Popescu - președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție -
președintele completului

Rodica Cosma - judecător la Secția penală

Maricela Cobzariu - judecător la Secția penală

Daniel Gradinaru - judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță - judecător la Secția penală

Luciana Mera - judecător la Secția penală

Marius Dan Foitoș - judecător la Secția penală

Lucia Tatiana Rog - judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu - judecător la Secția penală

Pe rol se află soluționarea sesizării formulate de Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 196/36/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: "dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor".

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (8) din Codul de procedură penală și art. 27⁴ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

Conform art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, la ședința de judecată a participat doamna Aurelia Hirt, magistrat-asistent în cadrul Secției penale.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 3.838/1/2016 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, precum și faptul că, la data de 6 ianuarie 2017, a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, doamna judecător Rodica Cosma, care a fost comunicat părților din proces, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, la dosar nefiind depuse puncte de vedere din partea acestora privind chestiunea de drept supusă judecării.

În continuare, magistratul-asistent a arătat că la dosar au transmis puncte de vedere Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel

Alba Iulia, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Timișoara și Curtea de Apel Pitești, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate, fiind conturate două opinii, astfel cum sunt menționate în raportul depus la dosar.

A mai arătat că, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a specialiștilor din domeniul juridic cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, la dosar fiind comunicate puncte de vedere formulate de către Facultatea de Drept din cadrul Universității București și Facultatea de Drept din cadrul Universității Craiova.

La data de 12 ianuarie 2017, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus la dosar Adresa nr. 2.328/C/2.774/III-5/2016, prin care s-a adus la cunoștință faptul că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța, fiind comunicate, totodată, și concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat reprezentantului Ministerului Public să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Constanța în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

A învederat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, însă sesizarea nu este admisibilă, întrucât nu îndeplinește condiția de noutate. Dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală nu prevăd condiția noutății, așa cum prevăd dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în procedura similară în materie civilă, însă această condiție a fost consacrată și în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A mai arătat că aplicarea corectă a dreptului, în chestiunea ce face obiectul sesizării, se impune în mod evident și nu lasă loc niciunei ambiguități cu privire la modul de soluționare a acesteia.

Astfel, inexistența niciunui dubiu asupra interpretării textelor legale în identificarea tipicității obiective a infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, este pusă în evidență de simpla interpretare gramaticală a dispoziției menționate, care este una de trimitere și din care rezultă că elementul material al acestei infracțiuni de corupție are ca cerință esențială realizarea acțiunii/inacțiunii interzise în legătură cu îndatoririle de serviciu ale funcționarului public, respectiv în raport cu atribuțiile de constatare sau de sancționare a contravențiilor.

Această concluzie rezultă și din interpretarea scopului normei, întrucât prin incriminarea variantei agravate legiuitorul a intenționat să sancționeze mai sever persoanele care, având îndatoriri de serviciu care presupun un nivel ridicat de încredere din partea destinatarilor acestora, deturneză atribuțiile ce le sunt conferite într-un sens contrar, acela de a obține foloase necuvenite.

Eventuala ipoteză în care persoana cu atribuții de constatare/sancționare a contravențiilor săvârșește fapta de luare de mită în legătură cu alte atribuții decât cele anterior menționate nu atrage incidența dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Astfel, nu este suficient ca subiectul activ să aibă atribuțiile menționate, ci este necesar ca fapta să fie săvârșită în legătură cu atribuțiile privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat

dezbaterele închise, iar dosarul a fost reținut în pronunțare asupra problemei de drept supuse dezlegării.

ÎNALTA CURTE,

Asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din 18 noiembrie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 196/36/2015, în baza art. 475 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: "dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor."

II. Dispozițiile legale incidente

- art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) :

"Fapta de luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. (2) din Codul penal, privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control."

Textul a fost modificat prin art. 79 din Legea nr. 187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, iar în prezent are următorul conținut:

"Faptele de luare de mită sau trafic de influență săvârșite de o persoană care:

- a) exercită o funcție de demnitate publică;
- b) este judecător sau procuror;
- c) este organ de cercetare penală sau are atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor;
- d) este una dintre persoanele prevăzute de art. 293 din Codul penal se sancționează cu pedeapsa prevăzută de art. 289 sau art. 291 din Codul penal ale cărei limite se majorează cu o treime."

- art. 254 din Codul penal anterior: „Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi."

III. Expunerea succintă a cauzei

Prin Rechizitoriul nr. 200/P/2013 din 19 februarie 2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Constanța, au fost trimiși în judecată:

- inculpatul P.M., pentru săvârșirea infracțiunilor de: luare de mită în formă continuată, prevăzută

de art. 6 și art. 7 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu referire la art. 289 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal (11 acte materiale); fals în înscrisuri sub semnătură privată în formă continuată, prevăzută de art. 322 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal (11 acte materiale) și spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, modificată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal;

- inculpata persoană juridică S.C. K. - S.R.L. Constanța, pentru săvârșirea infracțiunilor de: complicitate la luare de mită în formă continuată, prevăzută de art. 6 și art. 7 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, modificată, cu referire la art. 289 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal (11 acte materiale) și spălare de bani, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, modificată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 5 alin. (1) din Codul penal.

Sub aspectul situației de fapt, s-a reținut faptul că inculpatul P.M., în intervalul 1 noiembrie 2013-8 ianuarie 2014, aflându-se în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ce-i reveneau în calitate de consilier superior în cadrul Direcției Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor C. și medic veterinar în cadrul Circumscripției Sanitare Veterinare Zonale C., în baza unei unice rezoluții infracționale, în mod repetat, respectiv în 11 rânduri, a pretins, prin intermediul martorilor F.I., B.A., G.C.I. și B.L.G., și a primit, prin intermediul coinculpatei S.C. K. - S.R.L. Constanța, suma totală de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), cu titlu de mită, de la persoanele juridice S.C. P.S.A.T. Ltd. Co. - S.R.L. Constanța, S.C. A.C.T.I. (România) - S.R.L. București, S.C. B.R. - S.R.L. Buzău și S.C. T. - S.R.L. Constanța, în schimbul eliberării de certificate veterinare necesare efectuării de către respectivele firme a unor operațiuni de export sau tranzit de cereale și furaje în state terțe Uniunii Europene.

S-a mai reținut în sarcina inculpatului P. M. faptul că, în intervalul 1 noiembrie 2013-8 ianuarie 2014, aflându-se în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ce-i reveneau în calitate de consilier superior în cadrul Direcției Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor C. și medic veterinar în cadrul Circumscripției Sanitare Veterinare Zonale C., în baza unei unice rezoluții infracționale, în mod repetat, respectiv în 11 rânduri, a pretins prin intermediul martorilor F.I., B.A., G.C.I. și B.L.G. și a primit, prin intermediul coinculpatei S.C. K. - S.R.L. Constanța, suma totală de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), cu titlu de mită, de la persoanele juridice S.C. P.S.A.T. Ltd. Co. - S.R.L. Constanța, S.C. A.C.T.I. (România) - S.R.L. București, S.C. B.R. - S.R.L. Buzău și S.C. T. - S.R.L. Constanța, în schimbul eliberării de certificate veterinare necesare efectuării de către respectivele firme a unor operațiuni de export sau tranzit de cereale și furaje în state terțe Uniunii Europene.

Totodată, s-a reținut în sarcina inculpatului P. M. faptul că, în perioada noiembrie 2013-ianuarie 2014, acționând în baza unei unice rezoluții infracționale, prin utilizarea drept paravan a inculpatei S.C. K. - S.R.L. Constanța, înființată de către membrii familiei sale și având sediul social declarat la domiciliul său, a disimulat caracterul fraudulos al primirii sumei totale de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), încasată cu titlu de mită, prin contul bancar al persoanei juridice coinculpate, de la S.C. P.S.A.T. Ltd. Co. - S.R.L. Constanța, S.C. A.C.T.I. (România) - S.R.L. București, S.C. B.R. - S.R.L. Buzău și S.C. T. - S.R.L. Constanța, creând aparența încasării legale a banilor cu titlu de contravaloare a unor servicii de dezinfecție la bordul navelor, neprestate în realitate, suma mai sus menționată fiind utilizată, exclusiv, în interesul personal al inculpatului și al membrilor familiei sale.

De asemenea, s-a reținut în sarcina aceluiași inculpat faptul că, în perioada de referință, acționând în baza unei unice rezoluții infracționale și în calitate de administrator de fapt al coinculpatei S.C.

K. - S.R.L. Constanța, a emis un număr de 11 facturi fiscale, prin care se atesta în mod fictiv prestarea de către emitent a unor lucrări de dezinfecție la bordul unor nave maritime.

Cu privire la inculpata S.C. K. - S.R.L. Constanța, s-a reținut faptul că, în perioada noiembrie 2013-ianuarie 2014, în calitate de persoană juridică administrată în fapt de către inculpatul P.M., l-a sprijinit pe acesta la săvârșirea infracțiunii de luare de mită descrise anterior, atât prin furnizarea formularelor de facturi fiscale emise în mod fictiv în numele său, cât și prin asigurarea posibilității încasării în mod repetat, în contul său bancar deschis la Raiffeisen Bank, Agenția Mercur Constanța, a sumei totale de 193.477 lei, primite de către coinculpat cu titlu de mită.

S-a mai reținut în sarcina inculpatei S.C. K. - S.R.L. Constanța faptul că, în perioada de referință, a servit drept paravan coinculpatului P. M. în scopul disimulării caracterului fraudulos al primirii de către acesta a sumei totale de 193.477 lei (echivalentul a circa 43.000 euro), încasată cu titlu de mită de la S.C. P.S.A.T. Ltd. Co. - S.R.L. Constanța, S.C. A. C.T.I. (România) - S.R.L. București, S.C. B.R. - S.R.L. Buzău și S.C. T. - S.R.L. Constanța, inculpata contribuind, astfel, în mod nemijlocit, la crearea aparenței încasării legale a banilor cu titlu de contravaloare a unor servicii de dezinfecție la bordul navelor, neprestate în realitate, suma mai sus menționată fiind utilizată exclusiv în interesul personal al coinculpatului și al membrilor familiei sale.

Constatând întemeiată acuzația penală, Tribunalul Constanța, prin Sentința penală nr. 63 din 29 decembrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 196/36/2015, a dispus condamnarea inculpatului persoană fizică la diferite pedepse cu închisoarea, în regim privativ de libertate, precum și condamnarea inculpatei persoană juridică la diferite pedepse cu amenda penală, aplicând și pedeapsa complementară a suspendării activității pe o perioadă de 6 luni, prevăzută de art. 53¹ alin. (3) lit. b) din Codul penal anterior și pedeapsa complementară a afișării sau difuzării hotărârii de condamnare, prevăzută de art. 53¹ alin. (3) lit. e) din Codul penal anterior, în extras de 3 ori în ziarul Telegraf de Constanța și de 3 ori la postul de televiziune Neptun TV, pe cheltuiala inculpatei persoană juridică.

Împotriva acestei sentințe penale au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Constanța și inculpații P. M. și S.C. K. - S.R.L. Constanța.

Expunerea pe scurt a chestiunii de drept

Problema de drept ridicată în cauză decurge din necesitatea de a se stabili: "Dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravante este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor."

IV. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Curtea de Apel Constanța a apreciat, în opinie majoritară, că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), trebuie interpretate în sensul că făptuitorul se pedepsește cu o pedeapsă sporită atunci când acesta a luat mită în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor sale de constatare și sancționare a contravenției și nu când are în fișa postului atribuții de constatare și sancționare a contravențiilor, însă fapta de luare de mită nu a avut nicio legătură cu aceste atribuții.

În opinia minoritară, Curtea de Apel Constanța a apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), indiferent dacă fapta de luare de mită are sau nu legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului, pentru reținerea dispozițiilor menționate fiind suficientă

întrunirea cerinței ca făptuitorul să aibă calitatea de a constata sau sancționa contravenții.

V. Punctul de vedere al procurorului și al părților cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Procurorul a arătat că, în opinia sa, instanța, în raport cu datele concrete ale cauzei, poate aprecia dacă se impune a fi reținută și agravanta prevăzută de art. 254 alin. (2) din Codul penal, cu referire la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014).

Apărarea a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, însușindu-și punctul de vedere exprimat în considerentele hotărârii pronunțate de instanța de fond.

VI. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în această materie, au fost conturate două opinii, după cum urmează:

În opinie majoritară, s-a apreciat că pentru reținerea formei agravate a infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 254 din Codul penal anterior, cu aplicarea art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este necesar ca pretinderea, primirea, acceptarea sau nerespingerea unor sume de bani sau alte foloase să aibă legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ/subiectului pasiv adiacent, privind constatarea sau sancționarea contravențiilor, ori constatarea, urmărirea sau judecarea infracțiunilor.

În esență, s-a apreciat că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), reprezintă o normă de trimitere care se completează, sub aspectul elementelor constitutive, cu prevederile art. 254 alin. (1) din Codul penal anterior. Reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea și sancționarea contravențiilor.

Dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) nu derogă, sub aspectul condițiilor de săvârșire a faptei de luare de mită, de la prevederile art. 254 alin. (1) din Codul penal anterior, ci se completează cu acestea.

În acest sens, s-au pronunțat următoarele instanțe: Curtea de Apel Cluj; Curtea de Apel Bacău (Sentința penală nr. 22/P din 10 martie 2015 pronunțată de Tribunalul Neamț în Dosarul nr. 4.681/103/2013); Curtea de Apel Timișoara; Curtea de Apel Brașov; Curtea de Apel București; Curtea de Apel Craiova; Tribunalul Ialomița; Tribunalul Ilfov; Judecătoria Alexandria; Judecătoria Roșiori de Vede; Judecătoria Turnu Măgurele, (Decizia penală nr. 240/A din 19 septembrie 2013 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a penală în Dosarul nr. 28/122/2011; Sentința penală nr. 287 din 8 octombrie 2010 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 4.724/98/2009; Sentința penală nr. 169 din 12 mai 2011 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 5.596/98/2010; Sentința penală nr. 312/2011 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 2.439/98/2011; Sentința penală nr. 352 din 1 noiembrie 2011 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 1.476/98/2011; Sentința penală nr. 210 din 20 iunie 2012 pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 3.713/98/2012); Tribunalul Timiș; Curtea de Apel Alba Iulia (Sentința penală nr. 118 din 15 septembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în Dosarul nr. 5.210/197/2014; Decizia penală nr. 166 din 16 februarie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 5.210/197/2014; Sentința penală nr. 96 din 14 iulie 2016 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în Dosarul nr. 2.646/97/2016; Decizia penală nr. 886/A din 13 octombrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 2.646/97/2016); Curtea de Apel Galați; Tribunalul Constanța (Sentința penală nr. 631 din 29 decembrie 2014 pronunțată în Dosarul nr.

1.379/118/2014); Tribunalul Tulcea (Sentința penală nr. 259 din 20 decembrie 2011 pronunțată în Dosarul nr. 2.268/88/2011); Tribunalul Argeș; Tribunalul Vâlcea (Sentința penală nr. 120 din 25 septembrie 2013 pronunțată în Dosarul nr. 3.240/90/2013, Sentința penală nr. 136 din 16 octombrie 2013 pronunțată în Dosarul nr. 9.271/90/2013); Judecătoria Luduș; Judecătoria Miercurea-Ciuc.

În opinie minoritară, s-a reținut că forma agravată nu este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ/subiectului pasiv adiacent, fiind suficient ca făptuitorul să aibă atribuții de constatare și sancționare a contravențiilor.

În esență, s-a reținut că, dacă actul în vederea îndeplinirii căruia funcționarul a săvârșit acțiunea sau inacțiunea, care definește elementul material, nu intră în competența sa, în atribuțiile sale de serviciu, nu este realizată latura obiectivă a infracțiunii de luare de mită. Actul care excedează competenței funcționarului nu devine act de serviciu, nici în cazul în care este îndeplinit la locul de muncă și în timpul programului de lucru.

S-a apreciat că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) nu se referă la efectuarea unui act în exercitarea atribuțiilor de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, ci la efectuarea unui act de către o persoană care are atribuții în acest sens.

Au adoptat această interpretare următoarele instanțe: Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel București - Secția a II-a penală; Curtea de Apel Brașov, Tribunalul București - Secția I penală, Tribunalul Olt; Judecătoria Târnăveni.

Nu au fost depuse hotărâri judecătorești care să susțină această interpretare.

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Prin Decizia nr. 673 din 12 iunie 2008 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008, a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, reținându-se, în esență, că aceste dispoziții se constituie într-o normă de trimitere uzitată de tehnica legislativă, nefiind încălcate dispoziții constituționale.

Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție este un act de legiferare a răspunderii penale printr-o normă care plasează univoc, în sistemul infracțional, fapta de luare de mită săvârșită de un subiect activ circumstanțiat.

Reglementarea internă satisface și exigențele Convenției, care impune ca legea penală să nu se aplice de o manieră extensivă în dezavantajul acuzatului, în special prin analogie, situație care nu se regăsește în dispozițiile art. 7 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Infracțiunea este clar definită de lege, astfel încât făptuitorul poate să știe care sunt acțiunile sau omisiunile care pot angaja răspunderea sa penală.

VIII. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Decizia penală nr. 4.976 din 24 octombrie 2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în Dosarul nr. 148/119/2006, s-a reținut că expresia "atribuții de control", al cărei conținut nu este explicat în Codul penal, trebuie înțeleasă, potrivit sensului acceptat al unor cuvinte uzuale, ca o activitate completă de verificare și analiză a unor situații sau sectoare în vederea urmăririi evoluției acestora și care se desfășoară, pentru moment ori periodic, în baza unor sarcini și atribuții concrete, menționate expres în fișa postului sau în lege.

Dispozițiile art. 254 alin. (2) din Codul penal au în vedere pe funcționarul cu atribuții de control, care, în exercitarea acestora, pretinde sau acceptă bani ori alte foloase necuvenite, tocmai pentru a nu îndeplini un act legal, legat de exercitarea atribuțiilor de control.

În același sens, prin Decizia penală nr. 24 din 11 februarie 2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători în Dosarul nr. 2.216/1/2012, s-a reținut că dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție se referă la o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Pentru a fi incidente aceste reglementări, este necesar să se constate că activitatea subiectului activ al infracțiunii se circumscrie atribuțiilor enunțate anterior.

IX. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția judiciară a solicitat, în principal, respingerea sesizării ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția de noutate.

În susținerea acestui punct de vedere s-a invocat faptul că, deși art. 475 din Codul de procedură penală, nu prevede condiția noutății, aceasta a fost consacrată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Astfel, condiția noutății se analizează în raport cu jurisprudența instanței supreme, cu excluderea celei configurate de hotărârile prealabile și hotărârile în recursul în interesul legii, precum și cu jurisprudența relevantă și constantă a celorlalte instanțe. Condiția noutății este determinată atât de o reglementare nou-întrată în vigoare, cât și de o reglementare deja existentă, dar asupra căreia instanțele nu s-au pronunțat printr-o interpretare adecvată, reflectată într-o practică judiciară consacrată. Dacă există o asemenea practică, caracterul de noutate se pierde.

În jurisprudența penală s-a apreciat că lipsește caracterul de noutate al chestiunii de drept, de pildă atunci când situația a fost rezolvată în mod identic, atât în noile dispoziții procesual penale, cât și în reglementările procesuale anterioare (Decizia nr. 3 din 10 februarie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 16 martie 2016).

În opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția judiciară, aplicarea corectă a dreptului, în chestiunea ce face obiectul judecății, este evidentă și nu lasă locul niciunei ambiguități cu privire la modul de soluționare a acesteia. Inexistența niciunui dubiu asupra interpretării textelor legale în identificarea tipicității obiective a infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, anterior modificării prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, este pusă în evidență de simpla interpretare gramaticală a dispoziției menționate, care este una de trimitere.

Pe fondul sesizării s-a apreciat că subiectul activ al infracțiunii de luare de mită trebuie să aibă atribuțiile menționate în normă, fiind necesar ca fapta să fie săvârșită în legătură cu atribuțiile privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

X. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Universitatea din București - Facultatea de Drept - a apreciat că problema de drept supusă analizei impune lămurirea a două aspecte: primul are în vedere legătura între calitatea subiectului activ și atribuțiile de serviciu ale acestuia, în general, în cadrul infracțiunii de luare de mită (variante-tip), iar cea de-a doua are în vedere legătura între calitatea subiectului activ și atribuțiile de serviciu ale acestuia, în particular, în cazul variantei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014).

Cu privire la primul aspect se reține, în esență, că infracțiunea de luare de mită, în varianta-tip, are și a avut în vedere un subiect activ circumstanțiat, fie în persoana funcționarului public, sub

incidența actualului Cod penal, fie în persoana funcționarului, sub incidența Codului penal anterior. Această calitate reprezintă o condiție necesară cu privire la existența subiectului activ al infracțiunii. Calitatea de subiect activ se află însă într-o legătură de interdependență cu o condiție esențială pentru existența obiectivă a infracțiunii. Această condiție este ca fapta să se realizeze în legătură cu atribuțiile de serviciu concrete ale funcționarului public.

Condiția atașată laturii obiective a infracțiunii, respectiv ca fapta să se raporteze la atribuțiile de serviciu ale subiectului activ este, așadar, obligatorie. Atribuțiile de serviciu concrete ale subiectului activ reprezintă o condiție a laturii obiective a infracțiunii, în sensul că fapta trebuie să se raporteze la aceste atribuții concrete.

În ceea ce privește legătura între calitatea subiectului activ și atribuțiile de serviciu ale acestuia, în particular, în cazul variantei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se reține că, în acest caz, regula descrisă la punctul anterior se aplică *mutatis mutandis* și în cazul variantei agravate, ce se referă la fapta săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor. În acest caz, subiectul activ este (dublu) circumstanțiat, fiind un funcționar (conform Codului penal anterior) care, în plus, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor. Aceasta este condiția necesară cu privire la existența subiectului activ, în această variantă agravată. În același timp, pentru existența infracțiunii, în varianta agravată, este necesar ca fapta să se raporteze, exclusiv, atribuțiilor de constatare sau de sancționare a contravențiilor.

Universitatea din Craiova - Facultatea de Drept - a apreciat că reținerea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ/subiectului pasiv adiacent, respectiv acelea privind constatarea sau sancționarea contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Rațiunea incriminării formei agravate pornește de la ideea că, în cazul funcționarului public cu atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, atingerea adusă bunei desfășurări a activității de serviciu și prestigiului unității în care își desfășoară activitatea funcționarul - ce reprezintă valoarea socială ocrotită de lege - este mult mai gravă de vreme ce un funcționar, cu astfel de atribuții, nesocotește regulile unui comportament corect care îi sunt impuse de funcția deținută.

În cazul în care persoana cu atribuții de constatare sau sancționare a contravențiilor pretinde ori primește bani care nu i se cuvin, dar în legătură cu exercitarea altor atribuții, care nu au legătură cu atribuțiile de constatare/sancționare a contravențiilor, în sarcina subiectului activ se va reține forma simplă a infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. (1) din Codul penal.

XI. Raportul judecătorului asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se rețin următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate a sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei, în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din examinarea normei de procedură rezultă că, în prealabil, în cadrul analizării admisibilității

sesizării, se impune verificarea a patru condiții, și anume:

- 1) să existe o cauză în curs de judecată;
- 2) cauza să se afle pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;
- 3) chestiunea de drept invocată să fie indispensabilă soluționării pe fond a cauzei respective;
- 4) asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Din această perspectivă, se constată ca fiind îndeplinite cumulativ cele patru condiții impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

În mod special, cu privire la cea de-a treia condiție, se impune a se reține că de interpretarea dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) depinde soluționarea pe fond a cauzei, prin reținerea săvârșirii infracțiunii de luare de mită de un subiect activ circumstanțiat.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Problema de drept ce face obiectul prezentei analize constă în aceea dacă: reținerea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor sau este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea sau sancționarea contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, chiar dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu aceste atribuții.

Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) prevedea că "fapta de luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. (2) din Codul penal, privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control".

Potrivit art. 254 alin. (1) din Codul penal anterior (forma în vigoare anterior anului 2014), "fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzi îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi".

Din analiza dispozițiilor legale enunțate anterior se observă că legiuitorul, pe lângă modalitatea-tip a infracțiunii de luare de mită, a reglementat și o modalitate agravată, prevăzută în alin. (2), modificat și completat cu dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), determinată de calitatea specială impusă subiectului activ nemijlocit (autorului), aceea de funcționar cu atribuții și competențe speciale.

Potrivit acestei reglementări, infracțiunea de luare de mită este calificată, atrăgând un regim sancționator mai sever, atunci când fapta a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Prin urmare, ceea ce agravează infracțiunea de luare de mită este calitatea specială a subiectului activ nemijlocit, determinată prin atribuțiile acestuia de constatare sau sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Dar reținerea formei agravate presupune, în mod obligatoriu, îndeplinirea condițiilor de incriminare ale variantei-tip a infracțiunii de luare de mită, fiind extinsă doar sfera subiectului activ.

Din această perspectivă și în forma agravată, fapta de luare de mită este săvârșită în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle de serviciu sau cu scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, dar nu a oricăror îndatoriri, ci doar a aceluia care se circumscrie competențelor subiectului activ, respectiv funcționarului cu atribuții de constatare sau sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

În ceea ce privește actul pentru a cărui îndeplinire, neîndeplinire, întârziere, se pretinde, se primește, se acceptă sau nu se resping bani sau alte foloase necuvenite - ca și condiție esențială pentru existența infracțiunii - trebuie să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale funcționarului, adică să fie un act privitor la îndatoririle de serviciu ale acestuia sau un act contrar acestor îndatoriri.

În înțelesul art. 254 din Codul penal anterior, prin act se înțelege orice activitate care trebuie efectuată de funcționar în conformitate cu îndatoririle, atribuțiile, competențele de serviciu ale acestuia. Este un act privitor la îndatoririle de serviciu ale funcționarului, cel care se înscrie în limitele competenței sale, cel care cade în sarcina acestuia în conformitate cu normele care reglementează serviciul respectiv ori este inerent naturii lui.

Sintetizând, prin "act privitor la îndatoririle de serviciu" se înțelege actul care are legătură cu atribuțiile de serviciu ale subiectului activ al infracțiunii de luare de mită.

Reținem, în raport cu obiectul sesizării, elementele de particularitate prevăzute de dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014), care consacră o calificare specială a subiectului activ al infracțiunilor prevăzute de art. 254, 256 și 257 din Codul penal anterior.

Astfel, fapta de luare de mită prevăzută de art. 254 din Codul penal anterior, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. (2) din Codul penal anterior, privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control.

În alineatul 2 al aceluiași articol se stipulează că fapta de dare de mită săvârșită față de una dintre persoanele care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor sau față de un funcționar cu atribuții de control se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 255 din Codul penal anterior, al cărui maxim se majorează cu 2 ani.

În ambele ipoteze, ne aflăm în prezența unor variante speciale ale infracțiunilor din Codul penal, elementul de particularitate fiind calificarea subiectului activ, respectiv a subiectului pasiv adiacent, în funcție de atribuțiile de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de atribuțiile de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Conform art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, persoana care are, potrivit legii, atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor este acea persoană anume prevăzută în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția.

Pot fi agenți constatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecți, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.

De asemenea, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului de Interne constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor

alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.

De asemenea, persoanele care au atribuții de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor sunt acele persoane stabilite de Codul de procedură penală sau de o lege specială.

Analizând dispozițiile legale enunțate anterior, se constată că varianta agravată a infracțiunii de luare de mită este incidentă doar în ipoteza în care pretinderea, primirea, acceptarea ori nerespingerea promisiunii, respectiv darea de mită, se realizează în legătură directă cu atribuțiile persoanei care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau de judecare a infracțiunilor.

Aceste atribuții trebuie să derive din lege, fiind nesocotite de subiectul activ al infracțiunii, care a pretins, a primit ori a acceptat promisiunea de bani sau alte foloase, sau de subiectul pasiv adiacent.

Prin urmare, dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) au în vedere, exclusiv, persoana care comite fapta în exercitarea atribuțiilor sale, de constatare sau de sancționare a contravențiilor, ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Pentru a fi incidente aceste norme, este necesar și obligatoriu să se constate că fapta reținută în sarcina subiectul activ se circumscrie atribuțiilor la care textul face referire. Aceste atribuții se înscriu - astfel cum s-a arătat și dezvoltat anterior -, întotdeauna, în sfera de activitate sau de competență a subiectului activ/pasiv adiacent, care îi conferă capacitatea de a efectua în mod valabil acte sau activități cu privire la constatarea sau sancționarea contravențiilor ori constatarea, urmărirea sau judecarea infracțiunilor.

În plus, interpretarea textului, în sensul arătat, satisface, pe deplin, și condiția previzibilității normei, astfel încât persoana căreia i se adresează poate să anticipeze care sunt acțiunile sau omisiunile ce pot atrage răspunderea penală în condiții agravate.

În concluzie, dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se aplică, exclusiv, atunci când infracțiunea de luare de mită a fost săvârșită de către subiectul activ în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor sale de constatare și sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de către Curtea de Apel Constanța - Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie în Dosarul nr. 196/36/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: "dacă în interpretarea și aplicarea formei agravate prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) este suficient ca făptuitorul să aibă ca atribuții de serviciu constatarea ori sancționarea contravențiilor indiferent dacă infracțiunea de luare de mită nu are legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau sancționarea contravențiilor sau reținerea formei agravate este condiționată de săvârșirea infracțiunii de luare de mită în legătură cu atribuțiile de serviciu privind constatarea sau

sanționarea contravențiilor" și, în consecință, stabilește că:

Dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție (forma în vigoare anterior anului 2014) se aplică doar în ipoteza în care infracțiunea de luare de mită a fost săvârșită de făptuitor în legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia privind constatarea sau sancționarea contravențiilor.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

WWW.JURI.RO